

Λειπὸν πάλιν νὰ σὰς εἰπῶ τὸν λόγον τοῦ προφήτου,  
τοῦτον τὸν λόγον εἶπέν τον Ἀδάμ γὰρ ὁ προφήτης,  
480 — ὁπότα ζῇ ὁ ἄνθρωπος, παράδεισον ὁμοιά-  
[ζει. —

Καὶ ὁ χρόνος ἐν' ἐπίβουλος καὶ ὁ χάρος ἔναι κλέπτης,  
καὶ οὐδεποσῶς ὁ θάνατος οὐκ ἔλσει τοὺς πάντας,  
οὐ πλούσιους, οὐδὲ πτωχοὺς, οὐ νέους οὐδὲ γέροντας,  
οὐδ' ἔμορφα ἀφεντόπουλα οὐ βασιλέων παῖδες,  
485 ἀλλὰ πάντας ὁ θάνατος ἐπαίρνει τοὺς ἔς τὸν  
(ἄδην,

καὶ ἐκεῖ κάτω ποτίζει τοὺς τῆς πλάκας τὸ φαρμάκι,  
καὶ μυριοτυραννίζει τοὺς νύκταις καὶ ταῖς ἡμέραις.  
οὐ λέγω πάντας τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς ἐντάμα,  
ἀλλὰ καθὼς ἐπράξασιν ἐδῶ ἔς τοῦτον τὸν κόσμον,  
490 ἐκεῖ διαμοιράζει τοὺς καθ' ἕναν εἰς τὴν τάξιν,  
καθὼς τὰ ἔργα ἔπρεπεν, οὕτως τὸν κυβερνοῦσιν.  
ὅπου ἔπραξεν δὲ τὰ καλὰ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον  
ἑκατονταπλασίονα γὰρ τοῦ φέρουσιν ἐμπρός του,  
μὲ μόσχους καὶ μὲ ἑπάρσεις στέκουν ὁλόγουρά τους,  
495 γέκουνται κολακεύουν τὸν ὡσάν καλὸν αὐθέντην,  
παρακαλοῦν καὶ λέγουν τὸν ὡσάν καλὸν αὐθέντην,  
— τί ἔναι τὸ ὀρέγεσαι; τί ἐν' ὁ ὀρισμός σου;  
καὶ χαίρεται καὶ εὐφραίνεται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.  
Ἐδὲ ποῦ ἔπραξεν κακὰ ὁ λεινὸς ἐκεῖνος,

500 ἐπαίρουν ἐγκρεμνίζουν τὸν ἔς τὸ σκότος τοῦ  
[βορβοροῦ,

ἔς τὴν κάμινον τὴν ἄσβεστον, εἰς τὸν βρυγμὸν ὀδόντων,  
βρυχᾷται ὁ ταλαίπωρος νύκταις καὶ ταῖς ἡμέραις,  
ποσῶς οὐκ ἔχει ἄνεσιν, οὐδὲ ἔς τὴν γῆν μὲ δῶρα.

Λυτὰ μᾶς ἀναιμένουςιν, φίλοι καὶ ἀδελφοί μου,  
505 καὶ βάλλετε τὰ κατὰ νοῦν, μὴν τὰ καταφρο-  
[νεῖτε,

καὶ μὴ καταφρονούμεθα ἀπὸί μας νὰ χαθοῦμεν,  
ὅτι εἰς τὸν κόσμον τε ἐκεῖ ὅπου μᾶς ἀναμένουν,  
οὐκ ἔστιν ἄλλος βοηθός, οὔτε πατήρ, οὐ μήτηρ,  
οὐδ' ἀδελφός, οὐδ' ἀδελφὴ νὰ σὲ διαφεντέφουν,  
510 εἰ μὲν τὰ ἔργα τὰ ἔπραξεν αὐτός του.

Αὐτὸς ὁ παντοδύναμος, ὁ βασιλεὺς τῶν ὅλων,  
νὰ μᾶς γυρίσῃ, ἀδελφοί, εἰς τὴν καλὴν τὴν στράταν.  
Λοιπὸν πάλιν ἄς ἐλθωμεν εἰς τὸ ὑποκείμενόν μας,  
πρὸ πάντων γὰρ νὰ σὰς εἰπῶ περὶ τῆς ξενητίας,

515 Τῆς ξενητίας ὁ θάνατος πολλὰ ἔναι φαρμακω-  
[μένος  
χίλια καλὰ κι' ἂν τὸν κάμνουσι, κι' ἂν τὸν παρηγο-  
[ρήσουν,

ἀλλὰ φαρμάκια καὶ χολὴ τοῦ φένουνται τὸν ξένον,  
γυρίζει τὰ ματάκιά του νὰ ἴδῃ τοὺς ἐδικούς του,  
καὶ νὰ ζητήσῃ τίποτας ὅπου τὸν κάμνει χρεῖα,  
520 καὶ πάλιν λυέται, καίγεται γιατί δὲν (τοὺς)

[γνωρίζει  
δακρύζουν τὰ ὀμμάτιά του, ῥαγίζεται καρδιά του,  
τὴν μάνα κράζει πάντοτε — ποῦσαι γλυκεῖα μανίτσα;

μανίτσα, τὸ κεφάλι μου νὰ ἴσῃ σ' τὰ γλυκεῖά σου  
[χέρια,  
νὰ στάλαξες τὰ δάκρυα σ' τὸ πρόσωπόν μου ἀπάνω  
525 νὰ πιάσῃς τὰ χέριά μου καὶ νὰ τὰ μαλακιάσῃς,  
νὰ ἄκουφες νὰ μ' ἐφίλησες καὶ νὰ παρηγορήθῃς!  
καὶ ταῦτα νὰ ἐπήρασιν ἄγγελοι τὴν ψυχὴν μου. —  
Λοιπὸν φίλοι καὶ ἀδελφοί, ἀπ' ὅσον γὰρ ἐβλέπω,  
τοῦ ξένου τοῦ ἐλεινοῦ ὅταν πέσῃ ἀσθενεῖα,  
530 ὅταν ἀσθενῇ ὁ ἰσχυρὸς, πικρὸς, φαρμακωμένος,  
οὐδὲν τοῦ βρῖσκουν ἄνεσιν οὐδὲ παρηγορίαν,  
οὔτε μὲ ζαχαρόμελι ποσῶς νὰ τὸν γλυκάνουν,  
εἰμὴ νὰ ἔχῃ τὴν μάναν του καὶ τὰ γλυκεῖά του ἀ-  
[δέλφια,

τὸ τρίτον τὸν πατέρα του βαρεῖα νὰ τὸν λυπᾷται,  
535 καὶ δρόσου ἄνεσιν . . . νὰ ἔχῃ παρηγορίαν.  
Λοιπὸν πλέον οὐ δύναμαι τώρα διὰ νὰ γράψω,  
ἐκ τὰ φαρμάκια τὰ πολλὰ ὁ νοῦς μου ἐσκοτίσθη.  
Παρακαλῶ σας τὸ λοιπὸν πάντα νὰ μὲ θυμᾷσθε,  
καὶ νὰ μὲ ἀναγνώθετε ὅσοι εἰσθε πειρασμένοι <sup>1)</sup>  
540 καὶ ὅσοι δὲν ἤξεύρετε τῶν ξένων τοῖς πικρίαις.  
παρακαλῶ καὶ λέγω σας μὴ μὲ κατηγορήτε,  
ὅτι πολλὰ ἐπαράδειρα καὶ εἶδα τάσαις θλίψαις,  
εἶδα δὲ καὶ τὰ βάσανα καὶ ἐπαράδειρά τα,  
ἔπνεθα καὶ παθαίνω τα καὶ πάντα τυραννοῦμαι,  
545 αὐτὰ γὰρ ἔχω φόρεμαν, καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα  
διὰ τοῦτο γὰρ ἐπέγραψα, καὶ συμπαθήσετέ με,  
νὰ ἔχετε βοήθειαν Χριστὸν τὸν βασιλέαν,  
548 τὸν παντοκράτορα θεὸν, τὸν πάντων ποιητὴν τε.

## Η ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΗ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. 522.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

### Μορμόνων θέατρα.

Ἐν Λονδίνοι, ἐν Παρισίοις ἢ ἐν Νεοεβοράκῃ ἡ ἐκ-  
κλησία δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸ θέατρον νὰ προηγηθῇ  
αὐτῆς, καὶ νὰ λάβῃ τὴν σημαντικότητα τὴν ὁποίαν  
οἱ Μορμόνοι δίδουσιν εἰς τοῦτο. Ἀλλ' ὁ Βρίγαμ Γιούγκ  
δὲν ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οὔτε πρότυπον οὔτε προη-  
γούμενα. Ἀρχιερεὺς νέας θρησκείας, διωργάνωσε τὸ  
θέατρον πρὶν ἔτι καταβληθῶσι τὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ.

Πάντες γινώσκουσιν ὅτι ἡ δραματικὴ τέχνη ἔχει  
τὴν ἀρχὴν θρησκευτικὴν, καὶ ὅτι ἡ κωμωδία ὠνο-  
μάσθη «Σχολεῖον ἡθῶν.» Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Βρίγαμ  
Γιούγκ ἠθέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ ἐν γένει τὰς πρώτας  
ἀρχάς· καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν οἰκιακὸν βίον παρεδέ-  
χθη τὰς τῶν χρόνων τοῦ Ἀβραάμ, ὡς πρὸς δὲ τὸν  
κοινωνικὸν τὰς τοῦ Θεσπίδος. Ἰσραεῖς ἐφεῦρον τὸ ἀρ-

<sup>1)</sup> Ἰσως γραπτέον — πικραμένοι.)



χαίον και τὸ νεώτερον θέατρον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πείρα ἀποδεικνύει εἰς τὴν πόλιν τῆς λίμνης Σαλὲ, ὡς και εἰς Νεοεβόρακον, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι νὰ διασκεδάζωσι, νὰ γελῶσι και νὰ συγκινῶνται, διὰ τί τάχα οἱ διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ νὰ μὴ μεταχειρίζωνται τὴν σκηνὴν ὅπως διδάσκωσιν εἰς αὐτὸν ἵνα γελᾷ ἐν δέοντι και νὰ συγκινῆται ὅταν πρέπει; Διὰ τί ὁ Βρίγαμ Γιούγκ νὰ μὴ κηρύττῃ ἐπὶ θεάτρου τὴν ἠθικὴν; Διὰ τί νὰ μὴ ἀναθεῖψῃ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος, ἄνδρας τε και γυναῖκας, οὕτως ὥστε νὰ γίνωσι πρότυπα ἀρετῆς, και διδάσκαλοι κομψότητος και εὐγλωττίας; Διατί νὰ μὴ συμβιβάζῃ τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα μετὰ τῆς θυμηδίας; Ἰσως ὁ Γιούγκ ἔχει ὑπερβολικὴν ιδέαν περὶ τῆς ὠφελείας ἥτις δυνατόν νὰ προκύψῃ ἐκ τῶν θεατρικῶν παραστάσεων εἰς πόλιν ἔχουσαν μόνον στοιχειώδη σχολεῖα· ἀπεφάσισεν ὅμως νὰ δοκιμάσῃ τὰ πάντα· διὸ κατεσκεύασε μὲν πρότυπον θέατρον, ἀγωνίζεται δὲ και νὰ μορφώσῃ πρωτοτύπους ὑποκριτάς.

Και ἐξωτερικῶς μὲν τὸ θέατρον ἐκτίσθη κατὰ ῥυθμὸν δωρικὸν ἀλλὰ βάνουσον, ὅς τις ὅμως δι' ἀπλουστάτων τινῶν μέσων τὰ ὅποια μετεχειρίσθη ὁ ἀρχιτέκτων προξενεῖ εὐάρεστον ἐντύπωσιν· ἐσωτερικῶς δὲ εἶναι εὐάερον, δὲν ἔχει οὔτε παραπετάσματα οὔτε θεωρεῖα, πλὴν δύο μόνον βασταζομένων ἐπὶ ξύλων, και ἔχει τοὺς τοίχους λευκοὺς μετὰ τινῶν χρυσωμάτων. Ἡ πλατεῖα, ἐπικλινὴς μέχρι τῆς ὀρχήστρας, διευκολύνει πρὸς πάντας ἐξ ἴσου τὴν θέαν, διὸ και τιμῶνται αἱ ἐν αὐτῇ θέσεις πλέον τῶν ἄλλων· τὰ ἐν αὐτῇ θρανία ἐνοικιάζονται εἰς οἰκογενείας. Ἐκεῖ δὲ συνερχόμενοι καθ' ἑσπέρας οἱ πρεσβύτεροι και οἱ ἐπίσκοποι σὺν γυναίξιν και τέκνοις, γελῶσι και χειροκροτοῦσιν ὡς ἄλλοι μαθηταί. Εἰς δὲ τὸ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ θεάτρου θρανίον κάθεται ὁ Βρίγαμ Γιούγκ, ὁσάκις ἔλθῃ νὰ συνευθυμήσῃ μετὰ τῶν ἀγίων αὐτοῦ. Ὅσάκις δὲ προτιμᾷ νὰ καθήσῃ εἰς τὸ θεωρεῖον, μία τῶν συζύγων αὐτοῦ, Ἐλίζα ἢ Ποιήτρια, Ἐρρίκίτς ἢ Ὠχρά, Ἀμαλία ἢ Μεγαλοπρεπής, ἢ τις ἄλλη, ἀναπαύεται εἰς τὸ θρανίον τοῦ προφήτου γελῶσα κατὰ τὴν παράστασιν. Περὶ τὸ θρανίον τοῦτο κεῖνται τὰ θρανία τῶν δημοσίων ὑπουργῶν, τῶν ἐχόντων δικαίωμα νὰ περιστοιχίζωσι τὸν ἀρχηγόν, ἥτοι τοῦ Ἑδερ Κιμβάλ, πρώτου συμβούλου, τοῦ Δανιήλ Οὐέλς, δευτέρου συμβούλου και ἀρχιστρατήγου, τοῦ Γεωργίου Α. Σμίθ, ἀποστόλου και ἱστορικοῦ τῆς ἐκκλησίας, τοῦ Γεωργίου Β' Κάκον, ἀποστόλου, τοῦ Ἐδουάρδου Χόκτερ, ἐπισκόπου, τοῦ πρεσβυτέρου Στουχέας, ἀρχισυντάκτου τοῦ *Ημερησίου Τηλεγράφου*, και πλήθους ἄλλων Μορμόνων δευτέρας τάξεως.

Ἐκτέρωθεν τῆς σκηνῆς ὑπάρχεισι δύο θεωρεῖα, ἀφανῆ εἰς τὴν πλατεῖαν· τὸ μὲν τοῦ προφήτου,

ὅπου κάθεται ὁσάκις ἐπιθυμῇ νὰ ᾔῃαι μόνος ἵνα συνομιλήσῃ ἡσύχως μετὰ τινος φίλου, τὸ δὲ τῶν νέων κορασίων, ὧν τὰ ὀνόματα φαίνονται ἐγγεγραμμένα εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἑσπέρας ἐκείνης, ἅτινα κάθηνται ἐκεῖ ἕως οὗ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν σκηνήν. Ἐνὶ λόγῳ, ὁ κατεσκευάσας τὸ θέατρον ἐπρονόησε περὶ τῆς ἀναπύσεως πάντων ἐν γένει. Ἡ μὲς Ἄδαμς και ἡ μὲς Ἀλεξάνδρα μοι ἐπέτρεψαν νὰ εἴπω ὅτι οὐδὲν ἀναπαυτικώτερον τοῦ θεωρείου ἐκείνου, εἰς ὃ καταφεύγουσιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, φέρουσαι ὅποιονδήποτε ἔνδυμα, ἄνευ φόβου μὴ ἴδῃ τις αὐτάς. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν και τὴν δραστηριότητα τοῦ διευθυντοῦ Χίραμ Κλώσεν, δύναται τις νὰ συγχαρῇ τὸν Βρίγαμ Γιούγκ ὅτι τὸ θέατρόν του προσεγγίζει εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ὅποιαν εἶχε κατὰ νοῦν. Τὰ πάντα εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ· τάξεις και ἡσυχία ἐπικρατοῦσι μετὰξὺ ἀμέτρου εὐθυμίας· οὔτε εἰς τὴν πλατεῖαν, οὔτε περὶ αὐτὴν συμβαίνουσιν ὁ θόρυβος και αἱ ἀταξίαι αἱ ἀτιμάζουσιν τὰ θεάτρα τοῦ Lyceum και Drury-Lane· οὔτε φαυλοβίους γυναῖκας, οὔτε κλέπτας, οὔτε ῥακένδυτα παιδία, οὔτε μεθύσους ἀπαντᾷς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μορμόνοι δὲν πίνουνσι πνευματώδη ποτὰ, καπνίζουσι δὲ και σπανίως, ἢ πλέον ἀκόλαστος ἡδονὴ τὴν ὅποιαν ἐπιτρέπουσιν ἐνίοτε εἰς ἑαυτὰ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ὄντα, εἶναι τὸ πιπίλισμα ῥοδακίνου. Προτιμῶσι δὲ μικρὰς ἐκκλησιαστικὰς ὁμιλίας και μικρὰς κωμωδίας. Ἡ παράστασις ἄρχεται τὴν ὀγδόην και λήγει τὴν δεκάτην και ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε ἐπανερχόμενοι εἰς τὰ ἴδια κοιμῶνται ἀμέσως, διότι ἔχουσι τὴν συνήθειαν νὰ δειπνώσι πρὶν ἢ ἐξέλθωσιν. Οὐδέποτε συγκατανεύουσι νὰ παραβιάψωσιν αἱ διασκεδάσεις τὰς ἐργασίας τῆς ἐπιούσης. Τὴν ἕκτην ὥραν τῆς πρωῒας σημαίνει ὁ κώδων τοῦ προγεύματος.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅπισθεν τοῦ προσκηνίου ὑπάρχουσι τὰ πλέον ἀξιοθαύμαστα· παρασκήνια εὐρύτατα, φωτισμός ἐντελής, καθαριότης ἀπερίγραπτος. Γνωρίζω κάλλιστα τὰ εὐρωπαϊκὰ θεάτρα· ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν Ἰταλίαν, οὔτε εἰς τὴν Αὐστρίαν οἱ ἀρχιτέκτονες ἐπρονόησαν ὅσον οἱ Μορμόνοι περὶ τῆς ἀνέσεως τῶν ὑποκριτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Καὶ ἡ τελευταία ὑποκρίτρια ἔχει ἴδιον δωμάτιον πρὸς κόσμον, εἰς ὃ οὐδεὶς ἄλλος εἰσέρχεται.

Ὁ Βρίγαμ Γιούγκ ἐννοεῖ ὅτι ἐὰν πρόκειται ἀληθῶς νὰ μεταρρυθμίσωσι τὸ θέατρον, πρέπει ν' ἀρχίσωσιν ἀπὸ τῶν παρασκηνίων· ἐννοεῖ ὅτι πρὶν ἢ καθαρῶσθαι ἡ σκηνή, πρέπει νὰ καθαρῶσιν τὰ πρόσωπα· ἰδοὺ διὰ τί ἐκάστη ὑποκρίτρια ἔχει και θάλαμον και θεωρεῖον ἴδιον. Ἐπραξε δὲ χάριν τούτου και ἄλλο σπουδαιότερον· ἐπέτρεψεν εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ θυγατέρας νὰ παραστήσωσιν εἰς τὸ θέατρον. Τρεῖς τῶν νέων τούτων σουλτανίδων, ἡ Ἀλὶς, ἡ Ἀμαλία



καὶ ἡ Ζίνα ἀνέκουσιν εἰς τὸν θεατρικὸν θίασον. Τὴν νεωτέραν τούτων, τὴν Ἀλῖς, σύζυγον τοῦ πρεσβυτέρου Κλῶσεν, ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ, καὶ αἱ μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ σχέσεις ἐγένοντο σχεδὸν φιλικαί· μοὶ ἔδωκε δὲ πολλὰς πληροφορίας περὶ τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ πατρός της καὶ τῶν περὶ θεάτρου σχεδίων του. Τὸ κατ' ἐμέ, μοὶ εἶπέ τινα τῶν ἡμερῶν ἐνῷ συνεγευόμεθα, δὲν πολυχαπῶ τὴν κωμωδίαν· ὁ πατήρ μου ὁμῶς ἀξιοὶ νὰ παριστάνω ἐνίοτε μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου, φρονῶν ὅτι εἶναι ἄτοπον ν' ἀπαιτῇ παρὰ τῶν πτωχῶν κορασιῶν ὑποταγήν, τὴν ὁποίαν δὲν θ' ἀπῆτει παρὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ θυγατέρων. Δὲν πολυνοστιμεύομαι νὰ παριστάνω ἡ ἰδίᾳ διότι δὲν αἰσθάνομαι φυσικὴν κλίσιν εἰς τοῦτο· προτιμῶ ὁμῶς ν' ἀκούω, καὶ διὰ τοῦτο σπανίως λείπω ἀπὸ τοῦ θεάτρου.

Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ὁ Βρίγαμ Γιούγκ προτίθεται οὐ μόνον νὰ μεταρρυθμίσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ πλάσῃ ἐκ νέου τὸ θέατρον. Ποῦ νὰ εὕρῃ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ὑποκριτὰς, ἐνῷ τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν πόλιν θέατρον καίται ἐπτακόσια μίλια μακρὰν; Ἀναζητεῖ λοιπὸν αὐτοὺς εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τὰ ἐμπορεῖα, εἰς τοὺς ἀγρούς· ἀλλὰ τίς τῶν νεανίδων ἤθελεν ἀποφατῖσαι νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ στάδιον τῶν ὑποκριτῶν, ἐὰν ἔβλεπεν ὅτι καταφρονοῦσιν αὐτὸ αἱ νέαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως;

Ἐν Νεοεβοράκῳ, ἐν Ἀγ. Λοδοβίκῳ, ἐν Σικάγῳ, τὰ θέατρα δὲν θεωροῦνται ὡς ἄλλα σχολεῖα ἀρετῆς, οὐδεὶς δὲ ἄνθρωπος συνετὸς ἐπιτρέπει εἰς τὴν κόρην του νὰ γίνῃ ὑποκρίτρια· διὸ ὁ Βρίγαμ Γιούγκ δὲν ἄγνοεῖ ὅτι προσπαθῶν νὰ μεταβάλῃ τὸ θέατρον εἰς σχολεῖον χρηστοηθείας, ἔχει ἐναντίον του ἀπρηχαιωμένους προλήψεις. Ὅλοι πιστεύομεν ὅτι νέφος κακοηθείας πλανᾶται ἐπὶ πάντων τῶν θεάτρων· ταύτην δὲ τὴν δόξαν ἐπιθυμῶν νὰ καταπολεμήσῃ, ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ μέρος ἑαυτοῦ, ἥτοι τὰς ἰδίας αὐτοῦ θυγατέρας, τὰς μόνας ἐν τῇ πόλει Σαλὲ δυναμένας νὰ συντρέξωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς σκηνῆς. Ὅθεν ἡ Ἀλῖς καὶ ἡ Ζίνα δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δύο ἱέρειαι, δύο παρθένοι ἀνπλασθῆσαι νὰ ἐξαγνίσωσι τὸ θέατρον ἀπὸ κηλίδος ἥτις δὲν ἰδιαίξει φύσει εἰς αὐτά.

Ὁ Βρίγαμ Γιούγκ καὶ ὁ Κλῶσεν καταγίνονται πολὺ εἰς τὴν ἀγωγήν τῆς μὲν Ἀδάμ, νέας προθύμου νὰ μάθῃ πάντα πλὴν τῆς τέχνης τοῦ νὰ εἶναι ἐρασμία. Διδάσκουσι δὲ καὶ τὴν μὲν Ἀλεξάνδραν, ἥτις δὲν εἶναι μόνον ὡραία καὶ ἑλκυστικὴ, ἀλλὰ καὶ ἀληθῆ εὐφυὴν δραματικὴν ἔχει. Μοὶ διηγήθησαν ἀνεκδοτὸν ἀφορῶν εἰς αὐτὴν καὶ ἀποδεικνύον ὅτι ὁ Γιούγκ ἤξεύρει καὶ ν' ἀστείβεται ἐνίοτε. Περίφημός τις ὑποκριτὴς τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου, ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν Σαλὲ, συνέλαβε θερμύτατον ἔρωτα πρὸς τὴν

νέαν ταύτην· διὸ ἐλθὼν πρὸς τὸν πρόεδρον ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον.

— Ὡς τέκνον μου! ἀπεκρίθη ὁ προφήτης, σὲ εἶδα παριστάνοντα θαυμασίως τὸν Ἀλέτ· ἀλλὰ καὶ ὡς Ἰούλιος Καίσαρ δὲν εἶσι κκός· ὅσον ὁμῶς διὰ τὴν Ἀλεξάνδραν, λησμόνυσέ την.

Ὅτε κατὰ πρῶτον εἶδον τὸν Γιούγκ, ἐκάθητο εἰς τὸ θεωρεῖόν του· ἔχει τὸ μέτωπον πλατὺ, τὸ πρόσωπον φαιδρὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, τὴν κόμην καστανὴν, τὴν ῥίνα εὐγραμμὸν καὶ τὸ στόμα φιλοσκώμιμον καὶ φιλομειδές. Ἐφόρει βρακίον καὶ ἐπανωφόριον μαῦρα, ἐσωκάρδιον καὶ λαιμοδέτην λευκά καὶ χρυσᾷ κομβία εἰς τὸ ὑποκάμισον· θὰ ἔλεγες ὅτι ἦτο Ἀγγλος ἐπαρχιώτης ἐκ τῶν τῆς μέσης τάξεως. Ἰδοὺ ὁ προφήτης, ὁ πάπας, ὁ βασιλεὺς τῶν Μορμόνων ὅπως τὸν εἶδαν καὶ εἰς τὸ θέατρον καὶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ του. Πλησίον αὐτοῦ ἐκάθητο μία τῶν συζύγων του, ἡ Ἀμαλία, εὐμορφος, γλυκεῖα τὸ ἦθος, ποιητικὴ καὶ σκεπτικὴ, φοροῦσα ἐνδυμα ἀπλοῦν μὲν ἀλλὰ κομψὸν, καὶ ἐνίοτε ἀποσώρουσα τὸ παραπέτασμα τοῦ θεωρείου ὅπως παρατηρήσῃ διὰ διόπτρας τὸ ἀκροατήριον, κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν ἦθος. Τὴν πλατεῖαν κατεῖχον σχεδὸν νέαι κόραι, ἀνὰ δώδεκα ἢ καὶ δεκαπέντε κατὰ σειράν· ἦσαν δὲ αἱ θυγατέρες τοῦ Κιμβάλ, Κάννον, Σμήθ καὶ Οὐέλς. Εἰς τινα δὲ ἄλλα μέρη ἦσαν σωροὶ εἰκοσι καὶ τριάκοντα κορασιῶν. Ὁ Γιούγκ μοὶ εἶπεν ὅτι ἔζων τεσσαράκοντα ὀκτὼ τέκνα του, ὧν τινα νυμφευμένα, καὶ ἐπειδὴ παρίσταται αὐτὸς μεταξὺ τοῦ λαοῦ του, θεωρεῖ δίκαιον νὰ προτρέπῃ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του νὰ παρίστανται. Ἡ Ἀλῖς ἦλθεν εἰς γάμον μετὰ τοῦ Κλῶσεν· ἡ Ζίνα, τὴν ὁποίαν εἶδον παριστῶσαν τὸ πρόσωπον τῆς Κ. Μύσκεν εἰς τινα μῖμον ἐπιγραφόμενον· «Ἡ σκιὰ τοῦ συζύγου μου,» εἶναι νέα εὐπρεπεστάτη, ὑψηλὴ, εὐρωστος, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον οἱ Τοῦρκοι θὰ παρωμοιάζον πρὸς τὴν πανσέληνον· δὲν εἶναι ὁμῶς καὶ ἐπιτηδεῖα ὑποκρίτρια. Εἶδον δὲ καὶ τὴν Ἐμιλίαν, τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεται, καλοβλέπει ὁ Κλῶσεν, ὅν καὶ αὐτὴ, ὡς φαίνεται, νοστιμεύεται. Πιθκνὸν δὲ νὰ ὑπάγῃ νὰ συγκατοικήσῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Ἀλῖς. Οἱ πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ἡ Ἀλῖς δὲν ζῇ πολλὰ εὐτυχῆς μετὰ τοῦ κυρίου της· τὸ κατ' ἐμέ ὁμῶς βεβαίῳ ὅτι δὲν εἶναι ἀληθῆ τὰ λεγόμενα. Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα συνέφαγον μετὰ τῆς Κ. Ἀλῖς, συνωμίλησα μετ' αὐτῆς δι' ὅλης τῆς ἑσπέρας καὶ ἔπαιξα μὲ τὰ τέσσαρα παιδιὰ της· σπανίως ἀπῆντησα γυναῖκα φαιδρότεραν καὶ ἱλαρωτέραν· παρετήρησα δὲ ὅτι δίδει πάντοτε εἰς τὸν σύζυγόν της τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα, ἐναντίον τῆς συνηθείας τῶν Ἀμερικανῶν τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως. Διπλῇ συγγένειᾳ μετὰ τοῦ προφήτου θεωρεῖται ὡς παρέ-



χουσα ἀφορμὴν εἰς μεγάλους κινδύνους, ἐρεθίζουσα τὸν φθόνον τῶν πρεσβυτέρων, γεννῶσα ἐριδὰς μετὰ τῶν Ἐθνικῶν καὶ ἐχθροπικθείας μετὰ τῶν ἀρχῶν τῆς Οὐάσιγκτον· ἀλλ' ὁ πρεσβύτερος Κλῶσεν εἶναι ἑτοιμος νὰ ἐκτεθῇ εἰς πάντα κίνδυνον ὅπως νυμφευθῇ τὴν Ἐμιλίαν ὅπως ἐνυμφεύθῃ καὶ τὴν Ἀλίς.

Εἰς τὸ θέατρον παρεστάθη ὁ Κάρολος IB'. Ὅτε δὲ ὁ Ἀδὰμ Βρέκ συνεβούλευσε τὴν θυγατέρα του Εὐδίκαν νὰ μὴ ἀκούῃ τὰς ἐρωτικές ὁμιλίας τῶν στρατιωτικῶν, ὅλαι αἱ ἐν τῇ πλατείᾳ νέαι ἐπεδόθησαν εἰς ἄκρατον γέλωτα, ὑποθέσασαι ὅτι ὑπαινίσσοντο τὸ γειτονικὸν στρατόπεδον καὶ τοὺς ἀξιωματικούς τῶν Ὁμοσπόνδων πολιτειῶν. Πολλοὶ δὲ τούτων, παρόντες εἰς τὸ θέατρον, ἐνοστιμεύθησαν τὸ πρᾶγμα. Εἰς τὸ ἀστεῖον τοῦτο δρᾶμα γίνεται ἀκαταπύστως λόγος περὶ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀρετῶν αὐτῶν. Αἱ πρὸς τὰς Μορμονίδας σχέσεις τῶν στρατιωτικῶν ταραττοῦσι πολὺ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ προφήτου· λέγεται δὲ ὅτι πολλαὶ τούτων ἔφυγον μετ' αὐτῶν. Ὁ Γιούγκ μοι ἐλάλησεν ἀγανακτῶν περὶ τούτου, ἀλλὰ καὶ δὲν μοι εἶπεν ὅτι οἱ ἔνοχοι ἀνῆκον εἰς τὸ γειτονικὸν στρατόπεδον.

— Ἀνακατόνονται, προσέθετο, εἰς τὰς ὑποθέσεις μας, εἰσέρχονται εἰς τὰς οἰκογενεῖας μας καὶ μας ταραττοῦν. Εἶναι ἀνυπόφερτον· ὅθεν ὁσάκις εὐρωμέν τινα ἔνοχον, τὸν ξεκάμνομεν.

Ἐνθυμηθεῖς τότε τί μᾶς εἶχον διηγηθῇ διὰ τὸν Πρίερ Ρόκουελ καὶ τὴν συνοδίαν του ἐμειδίασα, χωρὶς ὁμῶς νὰ διακόψω τὴν ὁμιλίαν του.

— Ποτὲ, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ, δὲν μὲ συνέβη τοιοῦτό τι εἰς τὴν οἰκογενεῖάν μου.

Ὅσάκις ὁ Κάρολος IB' ὠμίλει διὰ τὰς ἀρετὰς τῶν ἀξιωματικῶν του, ὁ προφήτης ἐπιπτεν ἀνάσκελκ εἰς τὸ αἰωρημένον θρανίον καὶ ἐξεκπρδίζετο γελῶν, ἐνῶ ἡ Ἀμπλίκ ἐβλεπεν ἡσυχῶς τοὺς θεατὰς διὰ τῆς διόπτρας τῆς.

(Ἀκολουθεῖ.)

~~~~~

## ΜΟΙΗΣΙΣ.

~\*~\*~

### ΑΣΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ.

Τὸ ἐπόμενον δημοτικὸν ᾄσμα ἔχει τὴν ὑπόθεσιν ἱστορικὴν· φαίνεται ὅτι οἱ Ὁθωμανοὶ, ἀπαυδήσαντες νὰ πολιορκῶσιν εἰς μάτην, ἄδηλον πότε, φρούριόν τι ἐν Μάνῃ, μετεχειρίσθησαν τὴν ἐπιβουλὴν, περὶ ἧς ὁ λόγος. Τὸ εἶδος τῶν στίχων ἐμφαίνει ὅτι καὶ ἐχόρευον οἱ ᾄδοντες.

«Ὅλα τὰ κάστρα τᾶειδα καὶ ὅλα τᾶδειρα 1)·  
 «Σὰν τῆς ὠριᾶς 2) τὸ κάστρο κάστρο δὲν εἶδα·  
 «φράγκα μὲ τὰ ρεπαντιὰ 3).  
 «Μὰ εἶχε ἀσημένιαις πόρταις κι' ἀργυρὰ κλειδιὰ  
 «ἀργυρὰ, ἀργυρὰ κλειδιὰ  
 «Τοῦρκα γίνεται Ῥωμιά.  
 «Τοῦρκοι τὸ πολεμοῦσαν χρόνους δώδεκα,  
 «χρόνους, μῆναις δεκατρεῖς,  
 «φραγκοποῦλα νὰ γενῆς.  
 «Δὲν μπόριαν νὰ τὸ πάρουν τὸ παντέρημο·  
 «Κ' ἓνας κοντοτουρκάκος καὶ ρωμιογενῆς 4)  
 «φραγκοποῦλα νὰ γενῆς,  
 «Λίτρα παμπάκι βάζει κι' ἀγγαστρώθηκε,  
 «τὸ κάστρο τρογυρίζει κι' ὁλο ἐκλαιγέ·  
 «— Ἀνοιχτε μου ταῖς πόρταις μία γιὰ νὰ μπῶ,  
 «γιατ' εἰμ' ἐγγαστρωμένῃ καὶ στὸ μῆγά μου.—  
 «Ὡστε ν' ἀνοιξῇ ἡ πόρτα χίλιοι μῆκαρε,  
 «κι' ὥστε νὰ μετακλείσῃ τὸ πατήσανε.»

Τὸ αὐτὸ μετὰ τινῶν μεταλλάγων.

«Σὰν τῆς ὠριᾶς τὸ κάστρο, κάστρο δὲν εἶδα,  
 «κάστρο δὲν εἶδα,  
 «φραγκοποῦλα μὲ τὰ ρεπαντιὰ.  
 «Μὰ εἶχε ἀσημένιαις πόρταις κι' ἀργυρὰ κλειδιὰ,  
 «κι' ἀργυρὰ, ἀργυρὰ κλειδιὰ  
 «Τοῦρκα γίνεται Ῥωμιά.  
 «Τοῦρκοι τὸ πολεμοῦσαν χρόνους δώδεκα  
 «χρόνους, χρόνους δώδεκα  
 «μῆναις δεκατρεῖς,  
 «φραγκοποῦλα νὰ γενῆς.  
 «Κ' ἓνα κοντοτουρκάκι καὶ ρωμιογενῆς  
 «καὶ ρωμιὸ ρωμιογενῆς  
 «φραγκοποῦλα νὰ γενῆς.  
 «Βάζει παμπάκι ἀντὶς γιὰ ἀγγαστριὰ  
 «ἀντὶς ἀντὶς γιὰ ἀγγαστριὰ,  
 «φράγκα μὲ τὰ ρεπαντιὰ.  
 «Βάζει λεμόνια δύο ἀντὶς γιὰ βυζιὰ  
 «ἀντὶς ἀντὶς γιὰ βυζιὰ.  
 «Ἡ Τοῦρκα γίνεται Ῥωμιά.»

## ΑΙΤΑΦΟΡΑ.

ΓΑΛΛΟΠΡΩΣΣΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. Ὁ πόλεμος αὗτος διήρκεσεν ἡμέρας διακοσίας δέκα. Τὴν 26 Ιουλίου, ἥτοι ἑπτὰ ἡμέρας μετὰ τὴν κήρυξιν αὐτοῦ, ἡ

1) Τᾶδειρα, ἥτοι τὰ περιῆλθον τὰ ἐπιοκέρθη. Λέγομεν συνήθως εἰς ταύτην τὴν σημασίαν «ποῦ παρέδερνες» κλ.

2) ὠριᾶς=ὠραίας.

3) Ρεπαντιὰ=βόστρυχοι, ἴουλοι. Ἡ λέξις φραγκικὴ· ἀλλὰ καὶ οἱ Γάλλοι ἐνομάζουσιν αὐτοὺς σήμερον cerantirs.

4) Ῥωμᾶϊος ἥτοι Ἕλληνας τὸ γένος.